

ת"ד 4214/01/18 - מדינת ישראל נגד נטליה זבינסקי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 4214-01-18 מדינת ישראל נ' זבינסקי
תיק חיצוני: 490226/2016

בפני	כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת:	נטליה זבינסקי

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן, כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבל נהג האופנוע המעורב חבלות של ממש בגין נזקק לניתוח שחזור וקיבוע שבר ברגל שמאל, גובס ואושפז למשך 6 ימים לצורך השגחה בשל קרעים בטחול, לגביהם הוחלט שלא להתערב כירורגית.

מדובר בתאונה משנת 2016. כתב האישום הוגש אך וביום 10/1/18.

הנאשמת אוחזת ברישיון נהיגה משנת 2001 ואין לחובתה הרשעות קודמות. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבודה.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף.

מתחם העונש ההולם כולל פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס. בגין הוראת חיקוק מספר 3, קבע המחוקק ענישת מינימום בת 3 חודשי פסילה בפועל בנוסף ליתר הרכיבים.

הצדדים הציגו הסדר מסגרת לפיו, המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונש פסילה בפועל בן 6 חודשים, פסילה על תנאי וקנס והסנגור רשאי לטעון שלא לפסול את הנאשמת כלל בנוסף לפסילה מותנית וקנס.

המאשימה טענה כי מקור ההסדר, שנערך על ידי ממונה, הוא בשיקולי ראיות, טענה כי נגרמו לנהג האופנוע המעורב חבלות קשות, הציגה תעודה רפואית ותמונות הממחישות את עוצמת התאונה. המאשימה ביקשה מבימ"ש לאמץ את ההסדר ברף הגבוה שלו, ציינה כי שוחחה עם הנפגע שמסר שמצבו הבריאותי לא טוב וכי עדיין לא חזר לשגרה.

מנגד, עתר ב"כ הנאשמת לכבד את ההסדר ברף התחתון שלו ולא להשית פסילה בפועל. טען כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אשר נוהגת משנת 2001, כאשר לחובתה דו"ח ברירת קנס משנת 2002, הרשעה שהתיישנה. ב"כ הנאשמת הפנה למקור ההסדר שנערך עם הממונה וטען כי לא בכדי, הסכימה המאשימה להסדר מסגרת והיה זה לאחר שבחנה

עמוד 1

את כל השיקולים לכך, לצורך החריגה מפסילת המינימום. ב"כ הנאשמת הפנה לכשלים הראייתיים בתיק החקירה ביניהם: אשם תורם של המעורב ברף הגבוה, ספק באשר למידת האחריות לתאונה, היות העובדה כי מדובר בתיק בו לא יצא בוחן לשטח בזמן אמת, עוד הפנה ב"כ הנאשמת לכך שהיתה עדת ראיה לקרות התאונה, אשר יכולה היתה לשפוך אור באשר לנסיבות קרות התאונה אולם העדה לא נחקרה, טען כי אין בנמצא אינדיקציה למקום התאונה והפנה להמלצות ולכתוב בתעודה הרפואית שהוגשה, בהתייחס לנפגע עצמו.

ב"כ הנאשמת טען שהנאשמת ללא עבר פלילי, מתנדבת בארגון לניצולי שואה, מסייעת בידם בביקורים תכופים, ברכישת תרופות, בהוצאתם לטיולים והסעתם לטיפולים רפואיים והציג מכתבים בעניין.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשמת מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ- 3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, אף שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות הפחתה, במידת מה, של רכיב הפסילה בפועל.

כעולה מהמסמכים שהוגשו, מדובר בתאונה בה נגרם נזק לרכוש אולם חומרתה נובעת בעיקר מכך שנהג האופנוע נחבל חבלות של ממש.

החבלות מתוארות כשבר בצלע שלא נזקק להתערבות כירורגית, שבר ברגל שמאל שנותח, קובע וגובס וקרעים קלים בטחול שהצריכו השגחה באשפוז למשך 3 ימים וללא התערבות כירורגית.

לא ניתן להתעלם מהסייפא למסמך סיכום האשפוז לפיו הצוות הרפואי ראה לנכון לזמן יעוץ פסיכיאטרי עבור הנפגע ולהמליץ להפנותו לקבלת טיפול רפואי במרכז גמילה.

הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר תיאור הכשלים הראייתיים שתיאר ב"כ הנאשמת מעלים ספק באשר למידת רשלנות הנאשמת ביחס למידת האשם התורם של הנפגע עצמו. היה מקום לתהיה שהעלה ב"כ הנאשמת לכך שלא נערכו לנפגע בדיקות דם ושתן מתאימות סמוך לקרות התאונה לאור האמור בכתב הסיכום הרפואי.

ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את ההסדר ברף העליון שלו. חזקה על המאשימה ששקלה את כל השיקולים בטרם הסכימה להסדר מסגרת זה, בו רף הענישה המוסכם של רכיב הפסילה בפועל הינו בין 0-6 חודשי פסילה בפועל, בנוסף ליתר הרכיבים.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שהנאשמת בעלת עבר תעבורתי נקי בעודה אוזנת ברשיון נהיגה משנת 2001 וזה הוא לה הכשל הראשון מסוגו. הנאשמת ביקשה לדבר, התרגשה, הביע צער על המקרה, ציינה

כי התאונה גרמה לה נזק נפשי, ציינה כי ניצולי השואה בהם היא מטפלת מחכים ומצפים שתגיע אליהם לכמה שעות, לשהות במחיצתם, לקנות להם אוכל ותרופות ואף לקחת אותם לטייל וביקשה להמשיך לעשות את המצווה הזאת. עוד צויין כי נדרשת לרשיון הנהיגה בשל כך ובשל הגעה למקום עבודתה.

התרשמתי כי מקרה זה אינו מאפיין את התנהלות הנאשמת בדרכים וכי מדובר למעשה במעידה חד פעמית עברה. מצאתי מקום להתחשב במסגרת תיק זה שלא לקטוע את מהלך חייה לתקופה ארוכה ולאפשר לה להמשיך ולעשות את המעשים הטובים שעושה עבור ניצולי השואה בהם מטפלת.

במכלול השיקולים, לא נעלמה מעיניי העובדה כי מדובר בתיק תאונה בו לא יצא בוחן לשטח בזמן אמת וההתחזקות אחר נסיבות קרות העבירה נעשתה על בסיס מסמכים ובדיעבד. זאת ועוד, התנהלות המאשימה במסגרת תיק זה, בו בחרה שלא לשלוח בוחן לשטח בזמן אמת ושלא לפסול את רשיונה של הנאשמת במסגרת הליך פסילה מנהלית סמוך למועד העבירות, מעידה על כך שאף היא סברה שאין המדובר במקרה חמור מאד וכי לא נשקפת מסוכנות מהמשך נהיגת הנאשמת מיד לאחר קרות התאונה.

לאור מכלול הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש לחרוג מרף פסילת המינימום בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

עוד לקחתי בחשבון את העובדה כי הנאשמת צריכה לשאת היום בעונש ממשי בגין עבירה שנעברה בשנת 2016.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושיקלתי את חומרת העבירות, את נסיבות קרות העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה הרב ועברה התעבורתי הנקי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,500 ₪ שישולם בתוך 90 יום.

2. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 45 ימים. הפסילה בפועל תחל עד ולא יאוחר מיום 12/12/18 ועל הנאשמת להפקיד רישיון הנהיגה שלה במזכירות ביהמ"ש לתעבורה עד השעה 12:00 ביום ההפקדה.

תשומת לב הנאשמת כי בלא שביצעה הפקדת רישיון הנהיגה בתאריך האמור, תיחשב כפסולה מלנהוג אולם מניין ימי הפסילה יחושב מיום ההפקדה.

3. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שנגרמה כתוצאה מרשלנותה והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית משפט לתעבורה בתוך 30 יום מהיום.

באם הנאשמת לא תחתום כאמור, תיאסר למשך יומיים.

המזכירות תשלח לנאשמת וב"כ העתק גז"ד ושובר התשלום.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ט, 14 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.